

Книгата на Даниил – двадесетата поредица

Даниил и Откровението: Разкриване на пророческия гоблен на възхода и падението на царствата

Jeff Pippenger

2023-12-15

Сестра Уайт често посочва, че пророческите уроци, които трябва да бъдат разбрани, са представени чрез възхода и падението на царства.

„От възхода и падението на народите, както е ясно разкрито в книгите на Даниил и Откровението, трябва да научим колко безстойностна е самата външна и светска слава. Вавилон, с цялото си могъщество и великолепие, каквито светът ни оттогава насам не е виждал — могъщество и великолепие, които на хората от онова време са изглеждали тъй устойчиви и трайни, — колко напълно е отминал! Като „цвят на тревата“ той е загинал. Яков 1:10. Така загина и мидо-персийското царство, и царствата на Гърция и Рим. И така загива всичко, което няма Бога за своя основа. Само онова, което е свързано с Неговата цел и изразява Неговия характер, може да устои. Неговите принципи са единствените непоколебими неща, които нашият свят познава.“ Пророци и царе, 548.

„Възходът и падението“ на царствата, представени в книгите Даниил и Откровение, са средоточната точка на правилния подход към изучаването на пророчеството. Падането на Вавилон е предобразено от падането на Вавилонската кула на Нимрод в единадесета глава на Битие. После, в пета глава на Даниил, Вавилон отново пада. Историята на възхода на папството до власт през 538 г. и последвалото му падение през 1798 г. също предобразява окончателното падение на Вавилон, защото папската власт пророчески е духовният Вавилон. Папството падна през 1798 г., а осемнадесета глава на Откровение очертава неговото окончателно падение. В Даниил 11:45 папството, представено там като северния цар, идва до своя край, без да има кой да му помогне. Това става, когато благодатното време приключи, защото 45-и стих на единадесета глава и 1-ви стих на дванадесета глава представят една и съща история.

И ще разположи царските шатри на двореца си между моретата на славната свята планина; но ще дойде краят му, и никой няма да му помогне. И в онова време ще се издигне Михаил, великият княз, който стои за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквото никога не е имало, откакто съществува народ до онова време; и в онова време твоят народ ще бъде избавен — всеки, който се намери записан в книгата. Даниил 11:45; 12:1.

Вестта на втория ангел е изградена върху факта, че Вавилон е паднал два пъти. Буквалният Вавилон, представен от Нимрод и Валтасар, е паднал два пъти, а духовният Вавилон падна през 1798 година и пада отново, когато приключи времето на човешкото изпитание.

И друг ангел последва, като казваше: Падна, падна Вавилон, онзи велик град, защото напои всички народи с виното на яростта на своето блудство. Откровение 14:8.

Повторението на падането на Вавилон във вестта на втория ангел предоставя пророческото основание за отъждествяването на удвояването на думи и изрази в Писанията като символ на съчетаните вести на втория ангел и на Среднощния вик. То също така потвърждава принципа, посочен от сестра Уайт, че изучаването на пророчеството се основава върху възхода и падението на царствата, представени в книгите Даниил и Откровение. То илюстрира схващането, че за да разбере падането на Вавилон, изследователят на пророчеството трябва да събере заедно всички падения на Вавилон, „ред след ред“, за да установи правилната пророческа вест за окончателното падане на Вавилон.

Двойното падане на Вавилон в посланието на втория ангел се основава върху пророческото правило, според което истината се утвърждава чрез свидетелството на двама свидетели. Удвояването на падението на Вавилон в това послание представя пророческата методология, която в Библията е определена като късния дъжд. Тази свещена методология, която е късният дъжд, представлява прилагането на събирането на различни пророчески линии заедно „ред след ред“. Когато бъде използвана от изследователя на пророчеството, тази методология утвърждава „посланието“ на късния дъжд. Посланието на късния дъжд, което се утвърждава чрез прилагането на свещената методология, след това се прогласява в съчетаните пророчески истории на втория ангел и Среднощния вик. Това беше вярно в историята на движението на първия ангел и е вярно и днес, в историята на движението на третия ангел.

Четвърта и пета глава от книгата на Даниил представляват историческата линия, която обхваща възхода и началото на Вавилон, представени чрез Навуходоносор в четвърта глава, а след това падението и края на Вавилон, представени чрез Валтасар в пета глава. Заедно те образуват една пророческа линия. Пророческата линия, образувана от тези две глави, трябва да бъде положена върху Даниил, глави първа до трета, за да се установи вестта за късния дъжд.

Двете глави представят падането и повторното въздигане на Навуходоносор, както и падането и унищожението на Валтасар, и следователно представят падането на Вавилон в началото и в края на линията. Пророческата линия, изградена от двете глави, е структурирана върху това, че Вавилон пада, въздига се и след това отново пада. Само този факт показва, че тези две глави представляват вестта на втория ангел. Двете глави представят историята на земния звяр от Откровение тринадесета глава и в тази история вестта на втория ангел и Среднощният вик са прогласени два пъти.

Следователно, преди да започнем разглеждането на четвърта и пета глава от Данаил, ще определим свещената методология, която е късният дъжд, а след това, като приложим тази методология, ще определим вестта на късния дъжд.

Съществен ориентир в историята на първия и втория ангел беше методологията, представена в правилата на Уилям Милър за пророческо тълкуване. Тези правила бяха

използвани от мъже, за да разпознаят вестта на Среднощния вик, и тази вест беше вестта на късния дъжд за онази история. Съществен ориентир в историята на третия ангел е методологията, представена като „Пророчески ключове“. Тези правила трябва да бъдат използвани в съчетание с правилата на Уилям Милър, за да се разпознае вестта на Среднощния вик в нашата настояща история, и вестта, която сега се утвърждава чрез тези правила, е вестта на късния дъжд на последните дни. Правилата на Милър представляват ранния дъжд в пророческата история на земния звяр, а тези правила, съчетани с „Пророчески ключове“, представляват късния дъжд в пророческата история на земния звяр.

Късният дъжд е методологията, използвана, за да бъде произведена вестта. Има такива, които са измамени, защото търсят преживяването на късния дъжд, без първо да търсят вестта, която произвежда това преживяване. Петдесатните църкви на християнството са явен пример за тази измама. Същият вид погрешно направление е достъпен и за онези, които наистина търсят вестта на късния дъжд, но отказват да търсят методологията, която определя и утвърждава вестта на късния дъжд. Без правилната методология правилната вест не може да бъде разпозната. Без правилната вест правилното преживяване е невъзможно.

Значението на този библейски факт остава неразпознато за повечето хора, защото те никога не са допускали възможността, че има един правилен начин за изучаване на Библията и че има много погрешни начини за изучаването ѝ. Погрешният начин за изучаване на Библията, който далеч най-често се избира, е да се доверяваме на мненията на други хора относно това какво учи Библията. Това е толкова разпространен проблем сред хората, че всяка църква организира система, за да откликне на тази лъжливо възприемана нужда на своето паство. Тази лъжлива нужда поражда лъжливото дело по установяването на система от водачи, определяни като духовни експерти в библейското разбиране, които уж правилно ще насочват разбирането на необученото паство. Библията действително посочва една много добре организирана система за устройството на църквата, която включва старейшини, пророци и учители, но Библията никога не одобрява онова извращение на църковната организация, което поражда система от водачи, ръкоположени да определят кое е и кое не е истина, а след това — кой е и кой не е еретик.

Труди се да представиш себе си одобрен пред Бога, като работник, който няма от какво да се срамува, като право разделя словото на истината. 2 Тимотей 2:15.

Църковният водач трябва да увещава, изобличава, поучава и да пази от лъжливи учения и от онези, които ги разпространяват, но всеки от нас трябва да „се старае да се представи“ „одобрен пред Бога“, като „право разрязва словото на истината“. За да правим това, трябва да познаваме метода, който Библията посочва като правилния начин за право разрязване на словото на истината. Книгата на Исая излага тези въпроси в контекста на късния дъжд, затова оттам ще започнем.

В оня ден Господ с тежкия Си, великия и силния Си меч ще накаже левиатана, бързия змей, да, левиатана, извивания змей; и ще убие дракона, който е в морето. В оня ден пейте за нея: Лозе с червено вино. Аз, Господ, го пазя; ще го напоявам всеки миг; за да

не му навреди някой, ще го пазя денем и нощем. Ярост няма в Мен; кой би изправил против Мен в бой тръни и бодили? Бих минал през тях, бих ги изгорил заедно. Или нека се хване за силата Ми, за да склочи мир с Мен; и ще склочи мир с Мен. Той ще направи ония, които произлизат от Яков, да пуснат корен; Израил ще разцъфти и ще пъпкува, и ще изпълни лицето на света с плод. Него ли е поразил, както порази ония, които поразиха него? или е бил убит според клането на ония, които бяха убити от него? С мярка, когато го отпращаш, Ти спориш с него; Той удържа бурния Си вятър в деня на източния вятър. Затова чрез това беззаконието на Яков ще бъде очистено; и това е целият плод — да се отнеме грехът му: когато направи всички камъни на жертвеника като варовити камъни, стрити на късове, ашерите и кумирите няма да се издигнат. Но укрепеният град ще запустее, и жилището ще бъде изоставено и оставено като пустиня: там телето ще пасе, и там ще ляга, и ще изяде клоните му. Когато клоните му изсъхнат, ще бъдат отсечени; жените идват и ги палят; защото това е народ без разум; затова Оня, Който ги е създал, няма да им покаже милост, и Оня, Който ги е образувал, няма да им окаже благоволение. И ще се случи в оня ден, че Господ ще овършее от коритото на Реката до потока Египетски, и вие ще бъдете събрани един по един, о, чеда Израилеви. И ще се случи в оня ден, че великата тръба ще затръби, и ще дойдат ония, които бяха готови да погинат в асирийската земя, и изгнаниците в египетската земя, и ще се поклонят на Господа в светата планина в Ерусалим. Исая 27:1–13.

В предишните статии ние неведнъж разгледахме „знамето“, което се издига, за да призове другите Божии чеда да излязат от Вавилон. Последният стих на двадесет и седма глава от Исая засяга делото на това знаме, когато казва: „ще затръби голямата тръба, и ще дойдат онези, които бяха готови да загинат в асирийската земя“. Асирия е символ на Вавилон в последните дни, а онези, които в стиха чуват предупредителната вест да излязат от Вавилон, идват и се покланят с онези, които са представени като сто четиридесет и четири хиляди и които пророчески са поставени на „святата планина в Ерусалим“.

Стихът казва: „и ще се случи в онзи ден“. „Оня ден“, който е денят, когато вторият глас от Откровение, глава осемнадесета, призовава другите Божии чеда да излязат от Вавилон, е обстановката за цялата глава. Вторият глас от Откровение, глава осемнадесета, извиква при неделния закон, когато блудницата Тир бива споменена.

И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвате в греховете ѝ и да не приемете от язвите ѝ. Защото греховете ѝ стигнаха до небето, и Бог си спомни нейните беззакония. Откровение 18:4, 5.

Глава двадесет и седма от Исая започва, като посочва същия ден, с който главата завършва, когато казва: „В оня ден Господ с тежкия и великия, и силния Си меч ще накаже левиатан, бързия змей, да! левиатан, онзи извит змей; и ще убие змея, който е в морето.“

При неделния закон Божият изпълнителен, възмезден съд започва над царствата на змея (Организацията на обединените нации), звяра (папството) и лъжепророка (Съединените щати). При неделния закон лъжепророкът е съборен като шестото царство на библиейското пророчество и националното отстъпление поражда национална гибел. Неделният закон е

мястото, където Божиите изпълнителни съдби започват да се стоварват върху змея, който е Сатана (и чието земно царство е представено като змея), звяра и лъжепророка. Това е прогресивно наказание, което започва при неделния закон. Началото и краят на двадесет и седма глава на Исаия е неделният закон, а главата представя конкретни въпроси, които са пряко свързани с историята, водеща до и следваща след неделния закон.

Разглеждаме двадесет и седма глава, защото тя установява пророческата рамка за двадесет и осма и двадесет и девета глава. В тези глави ще открием определението на късния дъжд като методология, което ще ни позволи да разберем значението на това да положим четвърта и пета глава на Даниил върху първа до трета глава на Даниил. След като Исаия, двадесет и седма глава, посочва началото на прогресивното наказание на царството на змея, той записва, че в този период от време на Божия народ е заповядано да „пее за нея“. Да пеят за кого?

Отговорът на въпроса на кого трябва да се пее се съдържа в заглавието на песента, защото те трябва да пеят „за лозе от червено вино, което Господ пази“. Историята на лозето е историята на Божия народ и тя за пръв път е спомената от Исаия в пета глава.

Сега ще изпея на моя възлюбен песен за моя възлюбен относно лозето му. Моят възлюбен имаше лозе на един твърде плодороден хълм; и го ограда, и изчисти камъните му, и го насади с най-отбраната лоза, и съгради кула сред него, и още направи ливн в него; и очакваше то да роди грозде, а то роди диво грозде. И сега, о, жители на Ерусалим и мъже на Юда, отсъдете, моля ви, между Мене и Моето лозе. Какво още можеше да се направи за Моето лозе, което Аз не съм направил в него? Защо тогава, когато очаквах да роди грозде, то роди диво грозде? И сега, елате; ще ви кажа какво ще сторя на Моето лозе: ще махна оградата му, и то ще бъде изпоядено; ще съборя стената му, и то ще бъде стъпкано. И ще го направя пусто: няма да бъде подрязвано, нито окопавано; а в него ще израснат тръни и бодили; ще заповядам още и на облаците да не го ваят с дъжд. Защото лозето на Господа на Силите е Израилевият дом, и мъжете на Юда са Неговото любимо насаждение; и Той очакваше правосъдие, но ето — угнетение; очакваше правда, но ето — вик. Исаия 5:1–5.

В историята на кризата около неделния закон Божият народ трябва да изпее песента за лозето на Божия народ, защото песента казва: „И сега, о жители на Ерусалим и мъже на Юда, отсъдете, моля ви, между Мене и Моето лозе.“ Песента за лозето е песента, която посочва отминаването на един предишен заветен народ, докато Бог влиза в завет с онези, за които Петър казва, че „някога не бяхте народ, а сега сте Божий народ“. Тя показва, че над лозето не е валил дъжд, като по този начин посочва делото на Илия, който идва в този период от време и който единствен може да произведе дъжд през този период. Знаем, че песента е за отминаването на един заветен народ, защото песента за лозето бе изпята от Христос на древния Израил в периода, когато древният Израил бе отминаван, докато Бог едновременно влизаше в завет с духовния Израил.

Чуйте друга притча: Имаше един стопанин, който насади лозе, ограда го с плет, изкопа в него ливн и построи кула; после го отдаде на лозари и замина за далечна страна. А когато

наближи времето за плода, изпрати слугите си при лозарите, за да вземат плодовете му. Но лозарите хванаха слугите му и един набиха, друг убиха, а трети с камъни убиха. Пак изпрати други слуги, повече от първите; и с тях постъпиха по същия начин. А най-после изпрати при тях сина си, като каза: Ще почетат сина ми. Но лозарите, като видяха сина, рекоха помежду си: Този е наследникът; елате, да го убием и да завладеем наследството му. И хванаха го, изхвърлиха го вън от лозето и го убиха. И тъй, когато дойде господарят на лозето, какво ще стори на тези лозари? Казват Му: Злочестно ще погуби тези зли човеци и ще отдаде лозето на други лозари, които ще му дават плодовете на времето им. Иисус им казва: Никога ли не сте чели в Писанията: „Камъкът, който зидарите отхвърлиха, той стана глава на тъгла; от Господа е това, и чудно е в нашите очи“? Затова ви казвам, че Божието царство ще бъде отнето от вас и дадено на народ, който принася плодовете му. И който падне върху този камък, ще се строши; а върху когото падне той, ще го смаже на прах. И когато главните свещеници и фарисеите чува притчите Му, разбраха, че за тях говори. Матей 21:33–45.

Когато Исус изпя песента за Божието лозе на древния Израил, те бяха дотолкова увлечени от логиката и силата на посланието, че когато Исус попита заядливите юдеи какво ще стори господарят на лозето на онези, които убиха Сина, те не можаха да не дадат правилния отговор, когато казаха: „Той жестоко ще погуби тези нечестиви човеци и ще даде лозето си под наем на други лозари, които ще му предават плодовете на времето им.“

Тогава Исус незабавно прибави още един стих към песента, когато запя за отхвърления камък, и свърза техния отговор със заключителната строфа, когато заяви: „Затова ви казвам: Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му. И който падне върху тоя камък, ще се строши; а върху когото той падне, ще го стрие на прах.“ Изразът „ще го стрие на прах“ отеква от Исаия двадесет и седма глава, където се казва, че „всичките камъни на олтара ще станат като варовикови камъни, разбити на късове; горичките и кумирите няма да устоят“. И двете са препратки към делото на съживление, извършено от Йосия, който символизира онези в последните дни, които преоткриват „седемте времена“ — препъникамъка, който смазва онези, които отказват да го намерят скъпоценен.

В деня на неделния закон, както е представен в двадесет и седма глава на Исаия, онези, които „някога не бяха народ“, трябва да пеят песента за лозето на Господа, за червеното вино. В тези статии често е било посочвано, че няма трета вест без първа и втора вест. Неделният закон е третата вест, а денят на неделния закон включва историята на първата и втората вест. В двадесет и седма глава на Исаия неделният закон обозначава периода, представен в първа глава на Данаил, а след това отново в първа до трета глава на Данаил. Пророчески денят на неделния закон в двадесет и седма глава обозначава историята от 11 септември 2001 г., когато първата вест бе надарена със сила, чак до скоро идващия неделен закон.

Ще продължим нашето разглеждане на песента, която изкупените трябва да прогласяват във времето, водещо до момента, когато римската блудница ще започне да пее своята песен, в следващата статия.

И погледнах, и ето, Агнецът стоеше на хълма Сион, и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които имаха името на Неговия Отец написано на челата си. И чух глас от небето като шум от много води и като глас от силен гръм; и чух гласа на свирачи, които свиреха с арфите си. И пееха като че нова песен пред престола, пред четирите живи същества и старейшините; и никой не можеше да научи тази песен, освен сто четиридесет и четирите хиляди, които бяха изкупени от земята. Това са онези, които не са се осквернили с жени, защото са девственици. Това са онези, които следват Агнеца, където и да отива. Те бяха изкупени измежду човешките като първите плодове за Бога и за Агнеца. И в устата им не се намери лъжа, защото са непорочни пред престола на Бога. Откровение 14:1–5.